

громадянського виховання США в області формування у молоді толерантності й полікультурності [2].

Отже, патріотизм – одна з найважливіших складових громадянськості для американської молоді, яка поступається лише важливістю знань і дотримання законів, а й толерантності в рамках формуючих державу національностей. Американська молодь визнає і важливість моральних якостей, виявляючи високий ступень толерантності, полікультурності, а також повагу до інших країн.

Загальна мета виховання патріотизму в студентів полягає у підготовці свідомих громадян-патріотів, котрі сприймають державні інтереси та загальнонаціональні цінності як особисто значущі, виявляють готовність до їхнього захисту і примноження, віддані ідеалам демократії та служіння американському народові.

Досвід організації патріотичного виховання в США є цінним джерелом для вдумливого осмислення й запозичення його позитивних надбань в умовах формування єдиного світового освітнього простору.

Список використаної літератури:

1. Барилко Є.О. К вопросу о сути американского патриотизма / Є.О. Барилко // Мова в контексті культури і міжкультурної комунікації: всеукр. наук.-практ. конф., 4-5 черв. 2008 р.: зб. матеріалів. – Луганськ: СНУ ім. В. Даля. – 2008. – С. 121 – 123.
2. Барилко Є.О. Ставлення американської молоді до патріотизму / Є.О. Барилко // Духовність особистості: методологія, теорія і практика: Зб. наук. праць / Гол. редактор Г.П. Шевченко. – Вип. 1 (24). – Луганськ: Вид-во Східноукр. націон. ун-ту ім. В. Даля. – 2008– С. 23 – 27.
3. Гончарук Т.В. Політологія / Т.В. Гончарук. – Тернопіль. – 370 с.
4. Лапшин С.А. Аналіз проблем формування політичної культури молоді.//Актуальні проблеми політології: Матеріали студентської наукової конференції. – Вінниця, 2016. – С.8-15.
5. Лапшин С.А. Національно-патріотичне виховання студентів ВНЗ.//Вісник інституту історії, етнології і права: Збірник наукових праць. – Вип.14. – Вінниця, 2016. – С.33-36.
6. Westheimer Joel. Thinking of Patriotism. // Educational Leadership. -2008.- P.15-28.

Герасименко А., Малик В.

ПОВНОВАЖЕННЯ ПРЕЗИДЕНТА НІМЕЧЧИНИ

Стаття присвячена висвітленню сутності виборчої процедури президента Німеччини, а також повноважень, якими він володіє у процесі керування державою. Проаналізовано внутрішню та зовнішню політику президента ФРН.

Ключові слова: президент,бундестаг, політичний устрій,політика, збори, повноваження, посада, канцлер, відставка, Федеральні збори.

У фаховому середовищі та серед політичної еліти Німеччини відбувається процес осмислення ролі й положення Глави держави в системі стримувань і противаг у контексті посилення начал парламентаризму в політичній системі Німеччини. Сказане засвідчує актуальність статті,присвяченій статусу

Президента Німеччини та його положенню і ролі в системі стримувань і противаг.

Історіографія: дану тему досліджували Бесчастний В.М., Бусигіна І.М., Грובה В. П. та ін.

Мета дослідження: проаналізувати повноваження Президента Німеччини та особливості його державної діяльності.

Аналізуючи політичний устрій Німеччини варто приділити особливу увагу главі держави – Президенту. Він обирається Федеральними зборами без дебатів (ч. 1 ст. 64 Конституції). Федеральні збори складаються з членів бундестагу і такої самої кількості членів, що обираються народними представництвами земель на засадах пропорційності [4].

Ці збори збираються не пізніше 30 днів до закінчення встановленого законом терміну повноважень Президента.

Правом бути обраним в президенти користуються громадяни ФРН, що мають право бути обраними в бундестаг і досягли 40-річного віку. Займати посаду президента можна не більше двох термінів.

Федеральний президент не може обіймати іншу оплачувану посаду, здійснювати комерційну або професійну діяльність, входити до складу керівних органів підприємств, які отримують прибуток.

Президент не несе відповідальності за свої дії як глави держави: майже всі його акти повинні бути контрассігновані (підписані) також Федеральним канцлером або відповідним міністром, що беруть таким чином політичну і юридичну відповідальність на себе і уряд. Виняток становлять акти, що стосуються призначення і звільнення Федерального канцлера, розпуску Бундестагу і прохання президента про відставку, надання Федеральному канцлеру права продовжувати ведення справ до призначення його наступника. Роль президента зростає, якщо в бундестазі відсутня партія або коаліція, що володіє більшістю місць. Тоді він особисто пропонує кандидатуру канцлера, визначаючи тим самим політичний розвиток країни на кілька років вперед [4].

Федеральний президент може зажадати від президента бундестагу скликання бундестагу, а також його розпуску (у випадках, передбачених Основним законом). Він представляє Федерацію відповідно до норм міжнародного права і укладає від її імені договори з іноземними державами. Ратифікація договорів також є прерогативою президента. Велика його роль в процесі обрання канцлера і подальшого формування Федерального уряду. Він має право на регулярне отримання інформації від уряду і безпосередньо від Федерального канцлера. Президенту також належить право призначати і звільняти федеральних суддів, федеральних чиновників, офіцерів і унтер-офіцерів (він може, делегувати це право іншим посадовим особам). У визначених законом випадках президент користується правом помилування.

Закони, прийняті бундестагом, згідно з конституцією, оформляються Федеральним президентом і публікуються «Федеральним вісником законів». Якщо президент вважає, що прийнятий закон порушує Конституцію, а

бундестаг з ним не погоджується, він може звернутися до Федерального конституційного суду.

У свою чергу, бундестаг або бундесрат можуть порушити перед Федеральним конституційним судом звинувачення проти Федерального президента в умисному порушенні ним Основного закону або іншого федерального закону (за ініціативою не менше однієї четвертої частини членів бундестагу). Рішення про пред'явлення обвинувачення вимагає більшості двох третин членів бундестагу або двох третин голосів бундесрату. Якщо Федеральний конституційний суд погодиться з обвинуваченням, він може позбавити президента посади (причому суд має право тимчасово відсторонити його від посади вже після пред'явлення обвинувачення). Повноваження Федерального президента в цих випадках здійснюються президентом бундесрату.

Вибраною вважається особа, що одержала більшість голосів членів Федеральних зборів. Якщо у двох етапах голосування таку більшість не зібрано, обраним вважається той, хто в наступному голосуванні збере найбільшу кількість голосів.

Президент Німеччини обирається строком на п'ять років.

Стаття 66 Конституції закріплює текст присяги, яку складає Президент, вступаючи до посаду: "Присягаюся присвятити свої сили на благо німецького народу, сприяти його користі, оберігати його від збитку, дотримуватися Основного закону і законів Федерації та охороняти їх, сумлінно виконувати свої обов'язки і бути справедливим до всіх". Допускається складання присяги без релігійного завірення "Та допоможе мені Бог".

Щодо повноважень Президента Німеччини, то він: представляє федерацію в міжнародно-правових відносинах; укладає від імені федерації договори в іноземними державами та акредитує і приймає послів (ч. 1 ст. 59 Конституції).

Договори, що регулюють політичні відносини федерації або стосуються предметів федерального законодавства, потребують схвалення або сприяння компетентних органів федерального законодавства у формі федерального закону (ч. 2 ст. 59 Конституції) [2; с. 239 – 240] .

Розглянемо зовнішню та внутрішню політику президента.

В області внутрішньої політики Президент ФРН наділений такими повноваженнями: він підписує Федеральні закони і розпоряджається про їх опублікування; може опротестувати прийнятий парламентом закон як антиконституційний перед Федеральним конституційним судом; висуває кандидатуру на посаду Федерального канцлера (зважаючи на співвідношення партійних фракцій у Бундестазі); призначає за пропозицією Федерального канцлера федеральних міністрів, має право призначати і звільняти федеральних чиновників і федеральних суддів, офіцерів і унтер-офіцерів (ці повноваження можуть бути передані федеральним міністрам); здійснює право помилування, нагородження орденами і медалями та ін.

Зовнішньополітичні повноваження Федерального президента включають в себе: представництво Федерації в міжнародних відносинах, призначення і

відкликання послів ФРН в іноземних державах, на прийомах акредитуються при ньому повноважні представники іноземних держав.

Президент має право укласти від імені ФРН договори з іноземними державами (договори політичного характеру і договори, які стосуються об'єктах федерального законодавства, потребують ратифікації парламенту).

У Федерального президента є також так звані "резервні" повноваження, використовуючи які він може впливати на політичне життя. Президент має право вимагати скликання Бундестагу (ця вимога повинна бути виконана), він може розпустити Бундестаг, якщо останній не обрав Канцлера абсолютною більшістю голосів або якщо Канцлер при постановці питання про довіру не отримав більшості голосів членів Бундестагу. За поданням Федерального уряду і за згодою Бундесрату Президент може оголосити стан законодавчої необхідності, під час якого, як зазначалося, федеральні закони можуть прийматися без участі Бундестагу.

До числа надзвичайних повноважень президента відноситься право Федерального президента оголошувати за згодою Канцлера "стан оборони", якщо скликання Бундестагу або спільного комітету заважають "непереборні перешкоди".

Для вступу в дію розпоряджень і вказівок Федерального президента необхідна їх контрасигнація Федеральним канцлером або компетентним федеральним міністром. Це правило не діє у випадках призначення або відставки Федерального канцлера, розпуску Бундестагу при обранні Канцлера відносною більшістю і клопотання про виконання Федеральним канцлером або федеральним міністром своїх обов'язків до призначення їх наступників.

Федеральний президент не несе політичної відповідальності перед представницькими органами ФРН. Він не звітує про свою діяльність ні перед Бундестагом, ні перед Федеральними зборами. Однак Основний закон допускає можливість усунення Президента з посади до закінчення терміну його повноважень. Питання про усунення Президента з посади може бути підняте та розглянуте перед Федеральним конституційним судом (який приймає остаточне рішення) тільки в зв'язку з обвинуваченням його в умисному порушенні Основного закону чи іншого федерального закону. Пропозиція про порушення обвинувачення має бути висунута не менше ніж чвертю голосів депутатів Бундестагу або чвертю голосів членів Бундесрату. Для вирішення питання про порушення звинувачення необхідна більшість у дві третини голосів депутатів Бундестагу. До сих пір прецеденту зміщення президента з посади в історії ФРН не було.

Президент Німеччини має певні повноваження, що стосуються внутрішніх справ. До них можна віднести такі [3]:

- призначення федерального канцлера, а за його поданням – федеральних міністрів. Аналогічно відбувається їх звільнення (ч. 1 ст. 64 Конституції).
- призначення і звільнення федеральних суддів, федеральних службовців, офіцерів і унтер-офіцерів (ч. 1 ст. 60 Конституції).

- його накази і розпорядження дійсні лише за умови контрасигнації федеральним канцлером або відповідними федеральними міністрами (ст. 58 Конституції). Ця ж стаття встановлює випадки, коли контрасигнація не вимагається. Наприклад, призначення і звільнення федерального канцлера, розпуск бундестагу (ст. 63 Конституції).

- в окремих випадках здійснення від імені федерації право помилювання (ч. 2 ст. 60 Конституції).

- відносини з парламентом країни. Президент Німеччини може розпустити бундестаг згідно з ч. 4 ст. 63 лише у разі необрання федерального канцлера.

- звинувачення в умисному порушенні Основного закону або іншого федерального закону проти президента Німеччини можуть порушити бундестаг і бундесрат. Для цього потрібно більше двох третин членів бундестагу або дві третини голосів бундесрату. Рішення про винність Президента приймає Федеральний конституційний суд (ч. 2 ст. 61 Конституції).

Таким чином, через те, що ФРН є республікою парламентського типу, повноваження федерального президента Німеччини є значно вужчими, ніж, наприклад у США і Франції.

Реальна влада у ФРН належить федеральному канцлеру. Це дає фахівцям у галузі порівняльного конституційного права підставу говорити про існування так званої "канцлерської" республіки в Німеччині на противагу президентській республіці, наприклад Франції. Роль канцлера в державному механізмі ФРН є надзвичайно великою. Фактично саме він визначає основний курс у сфері внутрішньої і зовнішньої політики країни. У разі відставки канцлера у відставку повинен піти весь уряд. Бундестаг може висловити недовіру не всьому уряду або окремим його членам, а лише канцлеру. Припинення повноважень канцлера передбачене лише у разі обрання нового канцлера.

Таким чином, ми бачимо, що повноваження Президента Німеччини мають свої особливості, зумовлені устроєм демократичної федеративної республіки. Основна влада здійснюється федеральним канцлером, проте президент також займається внутрішньою та зовнішньою політичною діяльністю.

Список використаної літератури:

1. Грובה В. П. Деякі аспекти діяльності фракцій в Бундестазі / В. П. Грובה // Вісник Національного університету внутрішніх справ. - 2004. - № 27. - С. 238 - 243.
2. Грובה В. П. Особливості законодавчого процесу в ФРН / В. П. Грובה // Право і безпека. - 2005. - Т.4. - № 1.- С. 20 - 24.
3. Лапшин С.А. Політологія // Навчальний посібник для студентів усіх спеціальностей (доповнено) Ред.Струкевич О.К., Конотопенко О.П., Лапшин С.А. – Вінниця: Нілан-ЛТД, 2016 р. – 403 с.
4. Лапшин С.А. Дефінітивний аналіз проблеми формування політичної культури студентської молоді//Наукові записки Вінницького державного педагогічного університету. Серія: Педагогіка і психологія. - №35. – Вінниця: ВДПУ, 2011. – С.246-251.
5. Лапшин С.А. Парламентські вибори в Україні 2012: проблема обрання виборчої системи //Вісник Інституту історії, етнології і права: зб.наук.пр. – Вип.9. – Вінниця: ВДПУ, 2011. - С.130-133.

6. Президент Германии: порядок избрания, полномочия, прекращение полномочий - [Электронный ресурс] / Режим доступа: http://studopedia.ru/8_201778_prezident-germanii-poryadok-izbraniya-polnomochiya-prekrashchenie-polnomochiy.htm .

7. Бесчастный В. М. Конституционное (государственное) право зарубежних стран / В. М. Бесчастный - [Электронный ресурс] / Режим доступа: http://uchebnikonline.com/pravo/konstitutsiyne_derzhavne_pravo_zarubizhnykh_krayin_-_beschastniy_vm/derzhavi.htm .

Стопа В., Сімененкова І.

ПОЛІТИЧНИЙ РЕЖИМ В США

У статті проаналізовано політичні особливості режиму США. Було виділено головні функції даного режиму та зазначено переваги і недоліки федерації. Дійшли висновку, що державний механізм в США впродовж двох століть функціонує стійко, без яких-небудь кардинальних потрясінь.

Ключові слова: США, політичний режим, федерація, держава, влада.

Актуальність проблеми. Безумовно, американський політичний режим вартий уваги, адже це вже давно встановлений та перевірений часом неперушний лад. А, оскільки, переймати позитивний досвід необхідно з метою удосконалення власної політичної системи, то цю тему можна вважати особливо актуальною для України.

Мета. Розкрити сутність політичного режиму США та описати недоліки і переваги даного режиму.

Історіографія. Дана тема досліджена Лазоренко О.В., Лазоренко О.О., Миколенко Д. В., Дудко І.

Сполучені Штати Америки - найбільша світова держава з розвиненою демократичною державністю і міцними правовими традиціями. Джерелом конституційного права цієї країни на федеральному рівні виступають Конституція, закони і резолюції Конгресу, нормативні правові акти Президента, рішення Верховного суду, деякі звичаї. Аналогічні джерела утворюють конституційні системи штатів.

Згідно конституції США, яка була прийнята в 1787 році Америка є федеративною республікою. До її складу входять 50 штатів і федеральний округ Колумбія. У кожного штату є своя конституція, губернатор і законодавчі збори. Державна влада в США належить Федеральному уряду, яке складається з законодавчих, виконавчих і судових органів. Протягом історії країни до Конституції було внесено 27 поправок, причому найперші десять були внесені одночасно, отримавши назву «Біль про права». Решта 17 поправок вносилися окремо. Остання, зроблена в 1992 році, передбачала введення додаткових конституційних обмежень для підвищення оплати праці членів Конгресу. Жодна з поправок не передбачала зміни форми правління в країні. Три поправки (1933, 1951 і 1967 років) стосувалися термінів перебування при владі президента, віце-президента і членів Конгресу.

США - демократична, федеративна правова, світська держава з республіканською формою правління і поділом влади. Конституція США